

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **F. B.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 1. 2024, č. j. 33 Az 17/2023-41,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2023, č. j. OAM-789/ZA-ZA11-ZA17-R2-2020; tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se stěžovateli mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Stěžovatel, osoba kurdské národnosti, požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 11. 11. 2020. Zemi původu opustil ilegálně, do České republiky docestoval bez jakéhokoli povolení. V Turecku jej měla obtěžovat policie kvůli tomu, že sympatizoval s Lidovou demokratickou stranou (HDP, *Halkların Demokratik Partisi*), pro kterou dělal různé dobrovolnické práce. Při pohovoru dne 20. 11. 2020 uvedl, že měl v Turecku v únoru roku 2019 problémy s policií: jel v autě s dalšími dvěma osobami a převáželi velké množství brožur strany HDP; policie je zastavila a odvedla na policejní stanici, kde strávili tři dny. Následně došlo k soudnímu stání, kde se řešila stěžovatelova aktivita pro stranu HDP a rovněž skutečnost, že se vyhýbá výkonu základní vojenské služby. Soud jej uznal vinným, uložil mu trest spočívající v povinnosti dostavovat se jednou týdně na policejní stanici a nařídil mu, aby nastoupil na základní vojenskou službu. Před soudním jednáním podstoupili lékařskou kontrolu a doktor konstatoval, že jsou všichni tři zdraví a fyzicky v pořádku, ačkoliv se k nim policisté předcházející tři dny chovali „dost hnusně“.

[3] Zástupce stěžovatele následně zaslal žalovanému vyjádření, v němž uvedl, že stěžovatel nevypověděl vše v úplnosti, protože ještě plně nedůvěřoval orgánům veřejné moci

– jeho nedůvěra vyplývala ze špatných zkušeností z Turecka, kde byl policií bit a mučen elektrošoky. K vyjádření připojil i čestné prohlášení stěžovatelova strýce, podle kterého byl stěžovatel v Turecku mučen elektrošoky tajnou policií.

[4] V návaznosti na uvedené vyjádření provedl žalovaný se stěžovatelem dne 30. 6. 2021 doplňující pohovor. Stěžovatel uvedl, že byl zadržen v Turecku celkem třikrát, naposledy v lednu 2019 či 2020, kdy jej policisté v uniformách jedoucí v civilních autech zadrželi s dalšími jeho dvěma kamarády na dobu tří dnů, po níž následoval soud. Při předchozích zajištěních na něj policisté měli naléhat, aby s nimi spolupracoval, při jednom z těchto incidentů mu zlomili nos. Na přímý dotaz žalovaného, zda byl mučen elektrickým proudem, odpověděl, že ano, a to při všech třech zadrženích; následně však již tvrdil, že byl elektrošoky mučen pouze při posledním zadržení. Při popisu výsledku s elektrošoky uvedl, že seděl připoutaný na židli ve spodním prádle a tričku a byli kolem něj tři policisté. Žalovaný se stěžovatele dotázal, na jaká místa na těle mu policisté umístili elektrody; na to stěžovatel odpověděl, že mu nikdy elektrošoky nedávali, dostal pouze jednu ránu elektrickým obuškem při přesazování z jednoho auta do druhého. Na dotaz, proč jeho strýc v čestném prohlášení uvádí, že byl stěžovatel mučen elektrošoky, stěžovatel odpověděl: *„Strýc asi myslel tu ránu elektrickým obuškem, když mě přesazovali z auta do auta. Ne, nyní si vzpomínám, že jsem byl skutečně elektrošoky mučen.“*

[5] Při dalším doplňujícím protokolu konaném dne 9. 8. 2021 stěžovatel doplnil, že byl policisty napaden čtyřikrát, nikoliv třikrát. Ke čtvrtému incidentu mělo dojít v roce 2018 a stěžovatel měl být na ulici zadržen na dva dny a měla mu být nabízena odměna za informace o straně HDP.

[6] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 26. 1. 2022, č. j. OAM-789/ZA-ZA11-ZA17-2020, rozhodl tak, že se stěžovateli žádá z forem mezinárodní ochrany neuděluje. Toto rozhodnutí následně k žalobě stěžovatele krajský soud rozsudkem ze dne 11. 4. 2022, č. j. 33 Az 4/2022-41, podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pochybení shledal krajský soud především v tom, že žalovaný doplnil správní spis o podklady rozhodnutí poté, co se s ním stěžovatel seznámil, a došlo tedy k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[7] Stěžovatel následně doložil zejména lékařskou zprávu ze dne 14. 12. 2022, z níž vyplývá, že trpí poruchami přizpůsobení, nespavostí a úzkostně depresivní poruchou, a dokument, který označil za zatykač, který na něj měl být v Turecku vydán kvůli tvrzenému spáchání trestného činu propagace ozbrojené teroristické organizace. Při doplňujícím pohovoru dne 19. 6. 2023 žalovaný vyzval stěžovatele, aby se vyjádřil k tomu, že údajnému zatykači chybí standardní náležitosti. Na soudu, který údajný zatykač vydal, nepůsobil soudce ani zapisovatel, kteří jsou na zatykači uvedeni, a dokument obsahuje nestandardnosti, které nejsou na tureckých veřejných listinách používány. Stěžovatel uvedl, že o tom nic neví a že je tím překvapen.

[8] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 15. 9. 2023, č. j. OAM-789/ZA-ZA11-ZA17-R2-2020, tj. žalobou napadeným rozhodnutím, znovu rozhodl, že se stěžovateli žádá z forem mezinárodní ochrany neuděluje. Stěžovatelova tvrzení o mučení policií shledal žalovaný nevěrohodnými. Žalovaný zdůraznil, že při prvním pohovoru stěžovatel

pokračování

nezmiňoval žádné mučení a při prvním doplňujícím pohovoru dostal možnost volně mluvit, přičemž se držel více méně své původní promluvy a o mučení se vůbec nezmiňoval, a to ani poté, co jej žalovaný požádal, aby popsal své zadržení policisty. Po výslovném upozornění, že jeho zástupce a strýc tvrdili, že byl mučen elektrošoky, následovalo naprosté dezorientování stěžovatele a opakované změny jeho výpovědi, načež se stěžovatelova výpověď nakonec ustálila na tom, že byl mučen elektrošoky, a to velmi silně. Ze zpráv o zemi původu žalovaný zjistil, že jsou v Turecku činěna různá propojení mezi členy HDP a teroristickými skupinami; taková propojení jsou však shledávána u členů HDP ve volených funkcích a známých osobností, nikoliv u řadových sympatizantů. Stěžovatel svůj příběh navíc popsal jen v obecnosti a nepamatoval si žádná data. Pokud jde o stěžovatelem předložený zatykač, žalovaný jej vyhodnotil jako nezdařilé falzum.

[9] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou, pročez ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že předložený zatykač na stěžovatele je falzum. Souhlasil i s hodnocením stěžovatelovy výpovědi jako nekonzistentní a nevěrohodné, a to především z důvodu, že stěžovatel o tvrzeném mučení nemluvil spontánně, ale teprve po výslovném upozornění, že tvrzení o mučení vznesli jeho strýc a zástupce.

[10] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud (NSS) zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V prvé řadě měl stěžovatel zato, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť nedostatečně vypořádal jeho žalobní body, a to zejména stran hodnocení důkazů žalovaným. Žalovaný podle stěžovatele zcela dezinterpretoval obsah pohovorů a krajský soud v tomto duchu pokračoval. Stěžovateli byla kladena k tíži zmatečnost výpovědi i jeho taktičnost, resp. kalkul; výpověď však může být pouze vykalkulovaná, nebo zmatečná, ledaže by měla působit zmatečně záměrně, což ovšem není případ stěžovatele. Žalovaný vytrhává jednotlivá tvrzení z kontextu a snaží se je zpochybňovat nepodloženými a nepřezkoumatelnými tvrzeními – například tím, že řadovým sympatizantům HDP nebezpečí v Turecku nehrozí. Žalovaný též ignoroval veškerá písemná vyjádření stěžovatele. Žalovaný rovněž ignoroval lékařský posudek, který potvrzuje, že stěžovatel trpí poruchou přizpůsobení, nespavostí a úzkostně depresivní poruchou, přičemž se tato onemocnění rozvinula kvůli stěžovatelem prožitým traumatům. Kvůli těmto onemocněním má stěžovatel o prožitých příkořích problém hovořit a snaží se vzpomínkám vyhýbat; tato porucha způsobuje rovněž zhoršenou paměť a schopnost vybavit si a popsat do detailu konkrétní skutečnosti. Stěžovatel se tak zprvu zdráhal sdělit veškeré podstatné skutečnosti, následně však vyložil koherentní a pravdivý příběh. Co se týče předloženého zatykače, stěžovatel uvedl, že mu ho poslal jeho otec z Turecka, on sám nedovedl posoudit jeho pravost, a nelze tak připustit, aby na jeho základě bylo usuzováno na celkovou situaci stěžovatele, což učinil žalovaný i krajský soud.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji jako nedůvodnou zamítl. V podrobnostech odkázal na napadený rozsudek a své rozhodnutí.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté,

vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost přdestírá k rozhodnutí především otázky (ne)přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu a hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Uvedení otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nenaplnují žádný z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud uvádí, že se otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se ve své judikatuře již mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především, pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, z nichž nelze seznat, o jaké věci či jak bylo rozhodováno, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[17] Stěžovatelovo tvrzení ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu je zcela povšechné a Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbyvá než s obdobnou mírou obecnosti konstatovat, že se jedná o srozumitelný rozsudek, z něhož je zřejmé, proč krajský

pokračování

soud žalobním bodům nepřisvědčil. Pokud krajský soud nahlížel na posuzovanou věc obdobně jako žalovaný, je otázkou věcná správnost jeho rozhodnutí, nikoliv však přezkoumatelnost.

[18] Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval stěžejní otázkou kasační stížnosti týkající se věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu. Tato otázka je z hlediska rozhodování o udělení mezinárodní ochrany zcela zásadní. Při posuzování věrohodnosti je tedy třeba postupovat velmi uvážlivě, přestože platí, že základní rámec posouzení vytváří žadatel sám svojí výpovědí. Žadatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují. K rozložení důkazního břemene mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán, jakož i k posuzování důkazů, srov. setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 214/2004-45, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS.

[19] Pokud jde o otázku *hodnocení* věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu, tou se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, v němž uvedl: „*Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU* [o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany]. *Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.*“

[20] Způsob vyhodnocení jednotlivých indikátorů věrohodnosti je blíže rozveden v materiálech Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (European Asylum Support Office, EASO; od r. 2022 Agentura Evropské unie pro otázky azylu, European Union Agency for Asylum, EUAA), především v praktické příručce Posuzování důkazů z března 2015 nebo v justiční analýze *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System* (k použití těchto materiálů srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 447/2019-30, ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 Azs 3/2020-70, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57, či ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022-52). V jednoduchosti lze shrnout, že pro posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele je nutno zvážit, zda je žadatelem předestřený azylový příběh popsán dostatečně konkrétně a plausibilně; dále je nutno zvážit, zda jsou žadatelova tvrzení rozporná mezi sebou navzájem či s jinými důkazy (s případnou rozporností je nutno žadatele obeznámit a je nutno mu umožnit nesrovnalosti objasnit),

a nutno je též posoudit, zda jsou žadatelem uváděná tvrzení v souladu se známými informacemi o zemi původu.

[21] Žalovaný i krajský soud podle uvedených indikátorů stěžovatelův azylový příběh hodnotili. O nevěrohodnosti stěžovatele svědčila v první řadě nekonzistentnost jeho vlastních tvrzení. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel při prvním pohovoru dne 20. 11. 2020 netvrdil, že by v Turecku měl být podroben jakémoliv formě mučení, tvrzení o mučení elektrošoky vychází teprve z vyjádření sepsaného jeho zástupcem a z čestného prohlášení stěžovatelova strýce. Při doplňujícím pohovoru dne 30. 6. 2021 znovu o žádném mučení nemluvil, dokud nebyl výslovně konfrontován s tvrzením jeho zástupce a strýce. Stěžovatel následně svá tvrzení několikrát změnil – tvrdil, že elektrošoky byl mučen při všech třech zadrženích, následně uvedl, že takto mučen nebyl, ale jednou byl uhozen elektrickým obuškem, a nakonec při předestření strýcových tvrzení uvedl: „Strýc asi myslel tu ránu elektrickým obuškem, když mě přesazovali z auta do auta. Ne, nyní si vzpomínám, že jsem byl skutečně elektrošoky mučen.“ Přitom nyní již tvrdil, že byl takto mučen pouze jednou, a to při svém posledním zadržení. S žalovaným i krajským soudem lze souhlasit, že takováto výpověď ohledně zcela klíčové části azylového příběhu stěžovatele svědčí o jeho nevěrohodnosti.

[22] Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelem předložená lékařská zpráva ze dne 14. 12. 2022, z níž vyplývá, že trpí poruchami přizpůsobení, nespavostí a úzkostně depresivní poruchou. Taková diagnóza sama o sobě nevypovídá o tom, že by stěžovatel neměl být vůbec schopen vyložit konzistentně jednoduchý azylový příběh nebo že by měl zapomínat na tak výjimečnou a bolestivou zkušenost, jako je mučení elektrošoky; taková porucha rovněž bez dalšího nemusí svědčit o prožitých traumatech, jak se snaží sugerovat stěžovatel, aniž by k prokázání příčinné souvislosti mezi tvrzenými incidenty v Turecku a zdravotními potížemi cokoliv uvedl.

[23] Na věrohodnosti stěžovatelově příběhu nepřidává ani jím předložené falzum zatykače. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel ani nezpochybňuje, že se o falzum jedná. Ostatně tak nečinil ani při doplňujícím pohovoru, kdy byl konfrontován s názorem žalovaného, že byl zatykač zfalšován. Stěžovatel pouze tvrdí, že mu zatykač poslal otec a on sám nepoznal, že jde o falzum. To ovšem nic nemění na tom, že jde o jednu z indicíí svědčících o nepravdivosti stěžovatelova příběhu (kdyby byl pravdivý, jen stěží lze pochopit, proč by stěžovatelův otec posílal zfalšované dokumenty k podpoře skutečného příběhu).

[24] Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným i v tom ohledu, že o nevěrohodnosti stěžovatelova příběhu svědčí i jeho nesoulad s informacemi o zemi původu. Z těch, zjednodušeně řečeno, vyplývá, že turecký režim, pokud vystupuje represivně proti osobám spojeným s HDP, pak tak činí vůči jejím vlivným či veřejně známým členům, a nic nenasvědčuje tomu, že by měl být řadový sympatizant této politické strany pronásledován. Pokud jde o příslušnost stěžovatele ke kurdskému etniku – jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, pouze pro kurdskou národnost v Turecku k azylově relevantnímu pronásledování zpravidla nedochází, ačkoliv příslušníci tohoto etnika různým formám diskriminace skutečně čelí (viz rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2024, č. j. 5 Azs 57/2024-61, bod [19] a tam citovanou judikaturu).

pokračování

[25] Souhlasit lze i s výhradami žalovaného, že si stěžovatel nepamatoval žádná data ani přibližně a svůj příběh popisoval v obecné rovině. Právě detailnost popsání příběhu je jedním z indikátorů věrohodnosti. Pokud jde o azylově relevantní skutečnosti, stěžovatel zůstával pouze u obecných (nadto nekonzistentních) tvrzení – uvedl, že byl mučen elektrošoky, ale způsob mučení a jeho okolnosti nebyl schopen ani uvěřitelným způsobem přiblížit (navíc jednou uváděl, že měl diody připojené v pravém boku, a podruhé tvrdil, že je měl na hrudi a na zádech). Jeho tvrzení tak nejsou ani dostatečně konkrétní, aby mohla být indicií, že je stěžovatelův příběh pravdivý.

[26] Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný i krajský soud při hodnocení věrohodnosti stěžovatelova azylového příběhu dostali požadavkům judikatury, zhodnotili tedy zejména vnitřní i vnější soudržnost výpovědi a plauzibilitu a konkrétnost stěžovatelových azylově relevantních tvrzení. Jejich závěry jsou přitom odůvodněné a logické.

[27] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[28] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. srpna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu